

El president del govern espanyol, després d'haver presumit del millor sistema financer del món, ha anunciat per sorpresa una garantia per als dipòsits bancaris de 100.000 euros per titular. Irlanda i Alemanya van garantir la totalitat dels dipòsits i, per efecte dòmino, la Unió Europea s'ha trobat forçada a establir una garantia mínima de 50.000 euros per dipòsit. El govern espanyol ha passat de la inacció més absoluta a doblar l'import de la UE. "Si ellos tienen ONU, nosotros tenemos dos", deien els franquistes en contra de l'aïllament internacional a la dictadura. Amb un paral·lelisme semblant, el ministre d'Indústria espanyol ha recomanat fa poc, com a mesura anticrisi efectiva, de comprar joguines espanyoles per a Nadal i Reis, talment ho feien els ministres franquistes (què hauria passat si això ho hagués dit un conseller de la Generalitat?). Els temps han canviat, però no tant.

Comparacions a banda, els plans anunciats per a garantir els dipòsits bancaris són asimètrics. Per què es garanteix un mínim als dipòsits i, en canvi, s'abandona a l'atzar els accionistes a la borsa?

Rescat asimètric

Ramon Tremosa

Economista (Universitat de Barcelona)

Suposem dos germans que tenen uns estalvis de 100.000 euros cadascun; el primer els diposita en un banc a termini i el segon compra accions del mateix banc. Esclata la crisi financer i al cap d'un temps afloren pèrdues en aquest banc; en ser descobertes les pèrdues i fetes públiques, l'acció perd a la borsa el 75% del valor. Amb els rescats actuals, el germà que havia col·locat els diners en dipòsits bancaris salva tots els estalvis, mentre que el germà que havia comprat accions del mateix banc els perd en gran part. I si aquest banc hagués de ser intervingut pel banc central, com va passar el 1993 al Banesto

de Mario Conde, la recuperació de les pèrdues molt possiblement aniria a càrrec de l'accionista (a Banesto el valor nominal de les accions va ser reduït de 1.100 pessetes per acció a 400).

El rescat públic és asimètric, amb possibles efectes perversos i no desitjables. Un cop superada la crisi de confiança del sistema financer, l'estalviador petit i mitjà tornarà a refiar-se de la borsa? Si l'asimetria dels rescats públics per modalitats d'estalvis penetra en el subconscient popular, serà molt més difícil que les borses es recuperin. Mireu el Nikkei: situat a 21.000 punts el 1988, va grimpar fins a 38.000 punts en plena bombolla creditícia i immobiliària del 1990; en desinflar-se les bombolles esmentades, el 1992 va caure fins a 17.000 punts, i ha oscil·lat al voltant de llavors ençà. I les darreres setmanes s'ha ensorrat fins a 8.500 punts. La llarga recessió japonesa arrenca amb la volatilització dels estalvis borsaris del japonès mitjà d'ara fa quinze anys.